

5

EM VIGILEN

Em vigilen, sé que em vigilen. No sé qui, però estic segur que em vigilen. Segueixen els meus passos, em observen, s'avancen a tots els meus moviments, Ja no sé què fer. PortE dies, rebent Al meu mòbil, trucades telefòniques amb número ocult, La veu a l'altre costat de la línia, sempre és greu, monòtona, veu de gàngster, com si tots els gàngsters tinguessen la mateixa classe de veu !. I sempre és el mateix missatge.

La primera vegada, vaig pensar que s'havien equivocat de número, la persona parlava amb accent, encara que no sabia identificar-lo, veu greu, i parlava molt lentament, com si volguets assegurar-se que entenguera bé el missatge. Vaig imaginar que seria alguna màquina com les que utilitzen les empreses de telefonia mòbil., Però el missatge no deixava cap dubte - "Sé que tens alguna cosa que és meua i faré tot el necessari per recuperar-lo" Porte gravada aquesta frase acompanyant-me, com la meua ombra en un dia assolellat. Però què és exactament el que tinc, i qui el vol recuperar?

Em costa dormir a les nits, done voltes i voltes al llit sense agafar el son, i quan, per fi el cansament venç la meua vigília, llavors comencen el malson.

Sempre són les mateixes imatges. Estic assegut al mig d'una sala il·luminada amb una atrotinada bombeta, amb les mans lligades a l'esquena, els peus subjectes a la cadira amb brides, i la meua única vestimenta, són les meues peces interiors. Tot just puc veure el que tinc al meu voltant, perquè encara que tinc llibertat per moure el cap, tinc els ulls inflats com pilotes de platja. Tot i la inflor, comprove que, a uns dos metres de distància, hi ha una figura que em dóna l'esquena, el seu aspecte és gruixut, molt gruixut, diria que d'uns cent quilos de greix en poc més de metre i mig d'altura . Quan decideix, girar-se, es dirigeix cap a mi, arrossegant els seus pesats peus. Quan arriba a la meua alçada, observo que va impecablement vestit, sembla que vagi a assistir a un gran esdeveniment, que bé podria ser un casament, o un funeral, -el meu. Té un tall de cabell perfecte, cara agraciada malgrat la seua immensa papada, i el que més m'impessiona, són els seus ulls, plumbis com un mar en plena tempesta.

-Sembla que ja s'ha despertat la criatura !, diu amb el seu to monòton -Em diràs ara on guardes el que m'has tret?

-Et juro que no sé de què m'estàs parlant, jo no tinc res teu.

El primer cop, no el vaig veure arribar, i em va arribar a la boca d'estómac, em va doblar per la meitat, i em van saltar les llàgrimes.

-Mira, si plora com una nena !, et feia més fort. Els meus amics, els que t'han deixat la cara com un cromó, van dir que no vas oposar resistència quan anaren ser per tu, però no vares dir una paraula, sembla que hauré de fer servir altres mètodes amb tu.

-Sí, em van tractar com a una regina. Vaig dir irònicament. -Només els va faltar servir-me un té. Acabant la frase, vaig rebre el segon plantofada, aquesta vegada, a la cara. Si amb el que m'havien fet els seus esbirros, amb prou feines podia veure, ara, la meua visió era ridícula i borrosa, com si estiguera mirant a través d'unes mitges col·locades sobre els meus ulls.

-Et creus una persona graciosa ?, Et creus que m'agrada tractar-te d'aquesta manera? Em va cridar. -Bastaria que em diguesses on tens el "pendrive" que et col·loquem a la butxaca de la teua jaqueta, a l'aeroport de Londres, quan et disposaves a realitzar l'embarcament.

El cent quilos de greix, es va acostar més, aquesta vegada, va alçar les seues gruixudes mans i va començar a estrènyer el meu coll, sense que jo poguera fer res per evitar-ho. Volia cridar, però no eixia cap so de la meua boca, i la pressió que exercia, impedia la meua respiració. Vaig començar a notar que m'ofegava, el pànic em va envair, vaig intentar boquejar per obtenir una mica d'oxigen, però va ser en va, i finalment ... vaig aconseguir despertar-me del malson, amb el cos amarat de suor.

Hui, després de patir de nou la mateixa malson, començe a pensar en les paraules del grassonet. Fa referència a un pendrive, que em van col·locar a la butxaca de la jaqueta. Realment, quan vaig tornar de Londres, recorde que portava una jaqueta, perquè allà feia fred, però no recorde portar res a les butxaques ...

Es va encendre una llum en el meu interior i d'un bot, em vaig dirigir, a l'armari, on tinc la peça d'abric. La vaig despenjar a corre-cuita, i vaig començar primer a palpar les butxaques i posteriorment a introduir les meues mans en ells, i ¡allà estava !, per fi trobava el pendrive que tantes malsons m'havia provocat. Ara, faltava trobar la persona a la qual suposadament havia de lliurar-. Però em picava la curiositat, i abans de tornar-lo, devia saber, què contenia aquell objecte de desig. Em vaig dirigir al 'portàtil i immediatament ho vaig posar en marxa. Vaig introduir el pendrive en la seua ranura i em vaig disposar a tafanejar. Suposava que no devia, però això no va impedir que ho fera. El pendrive, només contenia un arxiu de text. Amb l'emoció, vaig obrir l'arxiu, sense parar a pensar que poguera ser un virus, i va aparèixer davant meu el següent text: "Em vigilen, sé que em vigilen. No sé qui, però estic segur que em vigilen ... "

iiiiNO POT SER !!!!!